
Bekkasinerne

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Bekkasinerne

4

Bekkasinerne

Bekkasinerne

Bekkasinerne

Af Kaj Munk

Nat.d.12.9.37[1]

For den øvede Jæger er her i Danmark Bekkasinen vistnok det mest yndede Jagtobjekt. Den holder daarligt for Hund, den river sig løs fra sin Tue med en aldeles chokerende Pludselighed, den er paa højeste Gear med det samme, den kaster sig under Flugten i sine berømte Z'er, som den ikke er til at faa Hold paa, den frembyder næsten ingen Skive paa Grund af sin Lidenhed, den er udnævnt til at være sublim i Velsmag, og endelig skænker den, hvis den endelig rammes, det af den danske Jæger som oftest saa haardt savnede Faremoment, idet man risikerer, naar man skyder den ned højt oppefra, at den i Faldet skal komme til at bore sit fabellange, sylespidse Næb ind i Ens Hjerne! Jeg kan ikke rose mig af at være nogen øvet Jæger, men ogsaa jeg er trods det en stor Ynder af Bekkasinjagten, ikke mindst af den Grund, at jeg næsten altid skyder forbi. Det er saa frydefuldt, naar Skuddet er faldet - og mere end eet Skud bliver der aldrig Tid til - at se denne Luftens Bemestrer uskadet og hoverende slynge sig med hæse Triumfskrig hid og did højere op lige ind i den blaa Augusthimmel. Siger De, at man kunde lade være at skyde? Hvad blev der saa for Fuglen at hovere over? -

Den almindelige Bekkasin kaldes for Dobbeltbekkasinen og har to Brødre, en mindre og en større, der begge er af et ganske anderledes sat Væsen. Den bitte Bekkasin, Enkeltbekkasinen kaldet, eller med et morsomt og ubegribeligt Navn Bukken, er ikke meget større end en Spurv. Tungt flyver den op, svæver et lille Stykke ligeud og sætter sig saa for Jægerens Øjne igen et Sted mellem Tuerne.

Saadan en Opførsel kunde aldrig falde Dobbeltbekkasinen ind. Den store Bror, Tredækkeren, i Størrelse hen imod Snæppen, skal bære sig ad paa en lignende taabelig Vis, trykke, saa den næsten ikke er til at faa paa Vingerne, løfte sig plumpt, flyve nogenlunde regelmæssigt fremad og atter lande indenfor Øjenvидde. Jeg har aldrig set den og blev helt vild af Længsel ved under et Sygehusophold i Juli at læse i gamle Jagtjournaler om, hvordan Jægerne for bare 30 Aar siden slagtede løs i Massevis om Efteraaret. Tror De saa ikke, at noget af det første, jeg stødte paa, da jeg med Stok i den ene Haand og Bøssen i den anden efter min Hjemkomst vaklede ned over Engene, var selveste Tredækkeren! Selvfølgelig blev jeg saa overrasket, at jeg ikke fik den. Men næste Dag sad den igen mellem de samme to Tuer og blev hjemført i salig Triumf. Og hvad saa? min Sandten, om det ikke vrimler herovre i Aar med Bekkasiner af de to største Slags! Ude i Søen skyder der hver Sommer nogle smaa Dyndører op og er synlige en tre Maaneder, inden de atter synker. Der sidder Bekkasinerne i Aar - ja, jeg har aldrig set Magen - i Halvhundredvis og stager man Baaden

gennem Sivene, kan man - de maa jo være dumme - komme dem ganske nær, saa et enkelt Skud kan give til et helt Familiemaaltid.

Men det er jo ikke den Slags Skud, man praler af; det er Nødskud for dog at faa til en Middag af det sjældne Vildt. De rigtige Bekkasinskud, det er dem, gamle Forstander Jepsen paa Staby Efterskole talte om: ”Saadan en lille Fugl som en Bekkasin maa der helst ikke gaa noget til Splide af, saa den sørger jeg altid for at ramme i Øjet.”

Kaj Munk.